

[Aksel Larsen.]

Tekstilindustrien, som har tjent Millioner paa de Foranstaltninger, der er gennemført af dette Ting og af denne Regering, men som daglig arbejder paa at forværre sine Arbejders Arbejds- og Levevilkaar og forringe deres reelle Lønninger, hvilket har ført til Strejken i Silkeborg. Vi ser her, at der ikke er Tale om nogen Art af Indgriben mod de Industriherrer i de beskyttede Industrier, som tjener kæmpemæssige Beløb, men derimod er Statens haarde Haand vendt mod de Arbejdere, som i berettiget Selvforsvar vender sig mod Forsøgene paa at indføre nazistiske Metoder i Fabrikkerne i Danmark.

Alt dette gør man, der gøres ingen Opbævelser over det fra de borgerlige Partier her i Tinget, men der er ingen, der tænker paa, at de arbejdsløse kunde trænge til Hjælp, at der i langt højere Grad, end Tilfældet har været, kunde og burde igangsættes Arbejde til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, og at man er forpligtet til at hjælpe dem, man ikke paa den Maade skaffer Arbejde.

Vi tillader ikke, at Rigsdagen sendes hjem uden at blive stillet Ansigt til Ansigt med Spørgsmaalet: Vil man hjælpe de arbejdsløse, eller vil man ikke? Naar man nægter os Behandling af de Lovforslag, vi indbringer, maa vi bruge de Metoder, der er tjenlige efter den Forretningsorden, som man fra anden Side haandhæver saa godt og saa smidigt, og derfor henstiller jeg til de Herrer fra de forskellige Partier her at give Svar paa denne Forespørgsel, som det reelt er: Vil man gøre noget for de arbejdsløse? Vil man ophæve 10 Maaneders Bestemmelserne, eller vil man ikke?

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Blandt de Ændringer, der i Landstinget er foretaget i det foreliggende Lovforslag, er der et Par, jeg meget maa beklage. Den ene er den Ændring, der er foretaget i § 5, hvorefter Kautionen for de paagældende Laan alene kan ske gennem Kommunekautionen. Ligeledes beklager jeg, at 3die Stykke i § 7 er bortfaldet, hvorefter der var angivet visse Retningslinier for de Tilfælde, hvor Laan til Installationer kan gives. Men de to Regeringspartier og jeg har ment, at Lovforslaget er saa værdifuldt, at det alligevel bør gennemføres, navnlig da der i § 7, 1ste Stykke, er sket en saadan Ændring i Ordlyden, at det klart fremgaar, at det er en Bemyndigelse, Ministeriet faar, og at Ministeriet herefter staar frit i sin Administration over for de Andragender, der foreligger.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Ordføreren (Einer-Jensen): Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen fremsatte en Paastand paa Overgang til Dagsordenen og sluttede nu sin Tale med at sige: Vil man hjælpe de arbejdsløse? Jeg kan sige til det ærede Medlem: Det vil man, og det har vi vist, vi vil. (*Aksel Larsen:* Det mærker de arbejdsløse ikke meget til); dette er i alt Fald en fuldkommen uberettiget Bemærkning. Spørgsmaalet om 26 Ugers Grænsen og 10 Maaneders Grænsen forhandler vi i Organisationerne, det er Spørgsmaal, som alle vi, der har med Organisationerne at gøre, i Øjeblikket beskæftiger os med, og Spørgsmaalet, om Regeringen vil gøre noget for at hjælpe de arbejdsløse, synes jeg ogsaa er overflødig, for Regeringen har vist det; ved enhver Lejlighed, hvor der var Mulighed for at skaffe de arbejdsløse noget, har Regeringen faaet Forslag derom gennemført. Vi har langtfra faaet det gennemført, som vi ønskede; men som Magtforholdene er, har vi gennem Forhandling maattet søge at faa gennemført Forslag, der hjalp de arbejdsløse mest muligt. Det vil vi naturligvis fortsætte med, og derfor er Paastanden paa Overgang til Dagsorden efter min Mening ganske overflødig.

Aksel Larsen: Paastanden er aldeles ikke overflødig, navnlig ikke efter det ærede Medlem Hr. Einer-Jensens Bemærkninger. Han siger, at „vi“ — det vil sige Regeringen — har gjort, hvad vi kunde. Det tror jeg ikke, der er ret mange arbejdsløse, der vil underskrive paa. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om han overhovedet ikke kan se, at Situationen, der før var uholdbar, har forandret sig til det katastrofale for de arbejdsløse paa Grund af den Prisstigning, der for største Delens Vedkommende er en Følge af Regeringens bevidste Politik, og om det ærede Medlem saa ikke synes, det var paa Tide for Regeringen nu at gøre noget.

„Vi har gjort, hvad vi kunde.“ Nej, man har gjort det, at man ved bestemte Lejligheder efter de bedste Prangerprincipper har afsluttet Handler her i Rigsdagen: Giver du mig et Æble, faar du en Pære i Stedet for. Og siden den Tid er der ingenting sket til Fordel for de arbejdsløse, hverken i Rigsdagen eller i Kommunerne. Og Fordelene fra de forskellige Kriseforlig er mere end tvivlsomme, fordi hvad man gav med den ene Haand, det tog man dobbelt